

[Justitsministeren]

de været chef for Interpol, var produktionen af narkotika, forbruget af narkotika og handelen med narkotika vokset, og man havde fået en internationalt organiseret kriminalitet med økonomiske og tekniske ressourcer, der oversteg, hvad man hidtil havde set.

Han sagde også, at man bliver nødt til at betragte det som en krig, og at man bliver nødt til at bruge ressourcer på det, som om man var i krig.

Flere ressourcer er også et budskab i regeringens narkoredegørelse, og der ligger i den, at vi inden for de rammer, som finansloven nu måtte tillade, og ved aftaler med amter og kommuner vil få flere ressourcer sat ind på dette område, men at det i meget høj grad også må ske ved en omprioritering, så vi får mere ud af det.

Så blev der spurgt videre, hvordan disse ressourcer i hovedsagen skal fordeles. Indtrykket var – og det er det, vi har lagt vægt på – at vi fastholder kontrolinstansen ressourcemæssigt, mens ressourceforøgelsen går til forebyggelse og behandling, og det hænger sammen med, at vi har skiftet spor, både når det drejer sig om at påvirke efterspørgslen efter narkotika, når det drejer sig om at påvirke udbudet af narkotika, og når det drejer sig om at lindre smerterne for dem, der rammes af narkomani.

Når det drejer sig om efterspørgslen, er udgangspunktet, som det også blev understreget i Pompidougruppen, at man ikke bekæmper narkoen ved at bekæmpe narkomanerne. Der er i virkeligheden to måder, man kan svække efterspørgslen på: Man kan føre det, som Københavns politidirektør i en uheldig formulering kom til at kalde stresspolitikken, hvis idé er, at narkomanerne skal blive så bange for at købe narkotika og for, hvad der følger efter af politimæssig behandling, at de simpelt hen holder sig væk. Det er, om jeg så må sige, stresspolitikens idé.

Over for det står det, som jeg tror fru Dorit Myltoft kaldte at fratage magneten dens tiltrækningskraft, altså simpelt hen det, som politimanden fra Roskilde sagde: Vi skal have fjernet kundegrundlaget. Det var også det, der lå bag noget af det, hr. Kim Behnke sagde: Ressourceindsatsen skal gå på forebyggelse og behandling – hvordan vi så end gør det. Det har både sundhedsministeren og socialministeren mere at sige om, men det var meningen.

Hvad så med kontrolindsatsen? Man må sige, at der først og fremmest skal et forstærket samarbejde mellem politi og toldvæsen til for at ramme sådan noget som det, vi så på Fyn; hovedvægten skal lægges på at finde bagmændene, og jeg mener, politiet allerede har omgagt sin politik, sådan at det også er tilfældet.

Men det betyder ikke, at de ikke vil gøre noget på gaderne. Det, de skal gøre på gaderne, er først og fremmest at sikre, at folk ikke bliver generet af mennesker, der vil tilbyde dem narkotika. Man skal kunne gå i sin bydel uden at blive generet af dem; det er hovedideen. Det betyder også, at hvis der stiller sig handlere op foran Skt. Hans, skal politiet, om jeg så må sige, også komme og gøre noget. Så ligger der også det i det, at hvis man kigger lidt efter på gaderne, kan man få nogle spor at gå efter i forfølgelsen af bagmændene. Men hovedsigtet i kontrolpolitikken er at ramme bagmændene ved hjælp af samarbejde mellem politi og toldvæsen.

Så er der fængslerne, og dér er det rigtigt, at det er fantastisk svært, ja, på det nærmeste umuligt at holde fængslerne stoffri. Det, vi har gjort uden større held, er, at når indsatte vender tilbage efter en udgang, må de afføre sig alle beklædningsgenstande og virkelig blive undersøgt på kryds og tværs. Men vi synes altså ikke, at vi kan udsætte de besøgende for helt så skrap en visitation. Vi har desværre set, at mange af de indsatte i legemets hulrum ofte på en meget ubehagelig måde alligevel får smuglet noget narkotika ind.

Det nye i vores redegørelse ligger i to ting. Den ene er et forslag om, at hvis narkomaner, der er kriminelle, i begyndelsen af deres kriminalitet og i begyndelsen af deres narkomani vil indgå i en behandling, kan de slippe for en fængselsstraf mod at tage imod behandling – lidt på samme måde, som spritbilister ved at underkaste sig en alkoholbehandling kan det. Det indleder vi forsøg med.

Den andet er, at når vi nu ikke kan gøre fængslerne narkotikafri, sådan som det er nu, kunne vi måske begynde på en frisk ved at lave nogle afdelinger i fængslerne, som er stoffri, sådan at forstå at de, der måtte ønske at være i en stoffri afdeling, kan komme ind i en sådan. Det betyder, at vi også kan give dem lidt bedre forhold end andre indsatte på betingelse af, at de holder sig stoffri. Så kan vi få lavet stoffri